

XIX.

Още малко и.....

Сутрѣнь-тж бѣше Петѣкъ. День въ кого-то сѣкой селянинѣ, сѣка селѣнка, отъ ближны-тѣ села, носятъ своѣж-тж малкж продажбж; като : брашинце, лучиць, часанѣ, пиперѣ, вълница и друго да продаватъ въ града. Наша-та дружина стана, докжть още зора ся не бѣше съпнала, трѣгна за да не ся срѣща и стига съ никого. Нѣ въ тоя день сѣкый селѣнинѣ ставаше по-рано и бѣрзаше да пристигне тамѣ, за дѣто итѣ силыхж да стигжть.

—Василе и Петре! изрече Желе, това не ще бжде тжй, както думате вые, нощемѣ да хвлезете въ града съ тѣзи дрѣхы, добрѣ; нѣ да вървите сега съ насъ, то не бива; видите че хора минувжть за минувжть.

Вые ся сега раздѣлете отъ насъ, та ударете изъ урманлжа, отъ-дѣто и додохте, горѣ надъ Ченгель, пакъ отъ тамѣ ще привалите направо. Ные ще ся поприберемѣ и зарадъ насъ нищо. Станка и булка-та ся поприоблѣкохж и за тѣхъ ся не бойте.

—Нека бжде тжй, Жельо, отговори Василь, тжй ще е побезгрыжно.

—Вървете вые право изъ пжтя, а ные ще ударимъ прѣзъ шюмака далечъ, а послѣ....